

U.1970B.271/1

Retspleje 11.9, 13.2, Almindelige emner 9

Endnu en tilføjelse

Af højesteretsdommer Th. Gjerulff

I sin artikel om domsbegrundelsen ovenfor side 245 fremsætter professor *Illum*, der i mange år har været benyttet som opmand i faglige voldgifter følgende udtalelse: »Der er heller ingen tvivl om, at en dommer i en faglig voldgift, hvis parterne skal bevare tilliden til ham i det lange løb, må være langt omhyggeligere end dommere i de ordinære domstole med at tage stilling til alle de punkter, som sagen rejser, og veje ordene i begrundelsen nøjere.«

For en dommer, der ofte er opmand i faglige voldgiftsretter, virker denne påstand overraskende. Det skal selvfølgelig ikke bestrides, at man som opmand er omhyggelig med at tage stilling til alt, hvad der er fremdraget i sagen; men det gælder også for dommere i de ordinære domstole. Der er efter mine erfaringer intet grundlag for at fremhæve en forskel på dette område. Den i artiklen foretagne kritiske gennemgang af en række domme giver da heller ikke dækning for en almindelig holdt udtalelse om manglende omhu med at tage stilling til alle omprocederede punkter i sagen. Direkte nævnes en sådan kritik højst i bemærkningerne til en enkelt af de omtalte domme, og i de ganske få øvrige tilfælde, hvor spørgsmålet måske tangeres, synes kritikken navnlig at gå ud på, at begrundelsen efter forfatterens mening ikke har været fyldig nok. Da forfatteren bruger ordene »de punkter, som sagen rejser«, kan det måske være rigtigt at minde om, at en dom som alt overvejende hovedregel kun skal tage stilling til de spørgsmål, som parterne har gjort til genstand for procedure.

Forfatterens stærke fremhævelse af det ønskelige i en omhyggelig domsbegrundelse kan ganske tiltrædes; men det tjener intet fornuftigt formål at søge at sætte skel mellem begrundelserne i faglige voldgiftskendelser og i domme. Den dommer, der skriver kendelse i en faglig voldgiftssag, gør det så omhyggeligt som muligt, men den samme omhyggelighed anvender han selvfølgelig, når han affatter begrundelsen i en dom. Hvad skulle få ham til at være mindre omhyggelig? Ordene vejes i hvert fald ikke mindre nøje i en dom end i en voldgiftskendelse. Noget andet er, at man som opmand er alene om affattelsen og derfor er mindre bundet end dommeren i en kollegial ret, hvor det inden for det, som flere er enige om, tilstræbes at redigere en begrundelse, hvis udformning kan tilfredsstille dem alle. Det er vel også muligt, at man ved affattelsen af kendelser i faglige voldgiftssager, hvor parterne normalt ikke er repræsenteret ved advokat, undertiden går lidt mere elementært til værks, end det i almindelighed findes påkrævet i domme. Alt dette har imidlertid intet at gøre med spørgsmålet om omhyggelighed ved affattelsen af domsbegrundelser.